

ПРОТОКОЛ

№ 224

гр. Пазарджик, 20.04.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Красимир Г. Ненчев

Членове: Албена Г. Палова
Ани Харизанова

при участието на секретаря Галина Г. Младенова
Сложи за разглеждане докладваното от Албена Г. Палова Въззивно гражданско дело № 20235200500193 по описа за 2023 година.
На именното повикване в 10:30 часа се явиха:

На второ четене в 10.40 часа

Жалбоподателят Н. Н. А., редовно призован се явява лично и с назначения му особен представител адв.К..

За ответника по въззивната жалба ГД„Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието, редовно призован се явява юрк.Р., редовно упълномощен.

Адв.К. : - Да не се дава ход на делото.Представям молба от жалбоподателя.

юрк.Р. : - Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ намира искането на ищеца за сваляне на белезниците на краката му и колана на кръста за неоснователно. Видно от писмо изх. № 12460/03.12.2021 г. на Затвора – гр.Пазарджик, изпратено до РС-Пазарджик по гр.д. № 4019/2021 г. по описа на същия съд, Н. Н. А, е осъден с влязла в сила присъда № 78/12.04.2010 г., постановена по НОХД № 112/2009 г. по описа на Окръжен съд – гр.Хасково, като на основание чл.116 от НК му е наложено наказание „доживотен затвор“, което към момента той изтърпява в Затвора в гр.Пазарджик. При постановяване на присъдата съдът е взел предвид високата степен на обществена опасност както на деянието, за което

е осъден, така и на личността на дееца. Считано от 08.04.2011 г. Н. А, е поставен при условията на „специален режим“, и,квасц той да бъде настанен в постоянно заключено помещение при засилен надзор и охрана (чл.71, ал.2 от ЗИНЗС). Съгласно чл.214 от ППЗИНЗС изолацията на осъдените на доживотен затвор от останалите лишени от свобода се спазва и при конвоиране, лечение, свиждане, престой на открито и други случаи на напускане на помещението.

В същото време разпоредбата на чл. 141, ал. 2 от ГПК вменява на председателя на съдебния състав да следи за реда в съдебната зала, в т.ч. да гарантира сигурността в съдебната зала и безопасността на всички участниците в производство.

Като съобрази високата степен на обществена опасност на личността на осъдения на доживотен затвор жалбоподател - от една страна, а от друга страна като взе предвид необходимостта да бъдат охранени правата му в гражданския процес при разглеждането на настоящото дело, въззивният съд приема, че за целите на това производство е достатъчно на ищеца да бъдат свалени белезниците на ръцете, за да може същият да упражнява пълноценно и активно процесуалните си права, като за това не е необходимо свалянето на белезниците на краката и колана на кръста. Последните две предпазни средства е необходимо да бъдат оставени, за да се гарантира сигурността и безопасността в съдебната зала на останалите участници в процеса и на гражданите, намиращи се в съдебната зала.

По изложените съображения съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ДА СЕ СВАЛЯТ белезниците на ръцете.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на жалбоподателя Н. Н. А, да бъдат свалени белезниците на краката и колана на кръста.

Жалб. А,: - Правя искане за отвод на състава на съда, заради неуважаване на искането ми за сваляне на останалите предпазни средства.

Съдебния състав намира за неоснователно искането за отвод, тъй като отказа на съда да разреши сваляне на всички предпазни средства на лице осъдено с влязла в сила присъда, не е измежду основанията по чл.22 от ГПК, които могат да мотивират съда да се отведе от разглеждане на делото. Съдебния състав няма лични отношения с жалбоподателя и не е предубеден

спрямо разглеждането на висящия процес, нито пък е заинтересован от неговия изход.

По изложените съображения съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ОСТАВЯ без уважения искането за отвод на съдебния състав.

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

ДОКЛАДВА СЕ ДЕЛОТО

С Решение №1389/21.12.2022г., постановено по гр.дело №4019/2021г. по описа на Районен съд Пазарджик съсът е отхвърлил предявените от Н. Н. А., ЕГН *****, изтърпяващ наказание „доживотен затвор“ в затвора в Пазарджик, против Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието искове с правно основание 71, ал. 1, т. 1 и т. 2, предл. 1 и 3 от 33Дискр. за признаване за установено в отношенията между страните, че ответникът е извършил нарушение на чл. 4, ал. 2 от 33Дискр. чрез неравно третиране на ищеца на основата на признака „лично положение“, изразяващо се в липса на качествено стоматологично лечение поради липса на фотополимерна лампа и щифтове в Затвора Пазарджик през периода от 10.06.2017 г. до 11.09.2020 г., и за осъждане на ответника да преустанови нарушението и да се въздържа в бъдеще от по-нататъшни нарушения.

ОСЪДИЛ е Н. Н. А., ЕГН *****, изтърпяващ наказание „доживотен затвор“ в затвора в Пазарджик, да заплати на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв.

Срещу постановеното решение в законния срок е постъпила въззивна жалба от Н. Н. А., чрез назначения особен представител адвокат Н. А. К.. Счита решението на Районен съд Пазарджик, като нищожно, неправилно, необосновано, постановено при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила.

На първо място се твърди, че делото било разгледано и решено от незаконен съдебен състав. В нарушение на разпоредбите за принципа за равенство на страните установен в разпоредбата на чл.9 от Гражданско

процесуалният кодекс и представляващ едно от основните начала на гражданския процес първоинстанционния съд постановил да не се свалят белезниците на страната ищец в гражданския процес Н. Н. А., като по този начин по време на целият процес пред първа инстанция бел поставен в неравнопоставено положение спрямо другите страни участващи в процеса и спрямо другите участници и техните представители като по този начин акцентира на неговото положение на осъден изтърпяващ наказание в затвора в гр.Пазарджик и □ имплицитно сравнявайки го с другите страни в процеса и техните представители.

На второ място в нарушение на разпоредбите на чл.22, ал.1 т.6 от ГПК и чл.22, ал. 2 от ГПК първоинстанционният съд бел оставил без уважение искането за отвод на състава на съда и в същото време не изпълнил задължението си по чл.22 ал. 2 от ГПК да си направи самоотвод, въпреки наличието на основателно съмнение за неговата безпристрастност доказана от оставените белезници на страната по делото Н. Н. А., а от друга страна не обявил обстоятелствата поради които не приема отвода и не си прави самоотвод и поради които оставя несвалени белезниците на страна по делото Н. Н. А,. Твърди, че не свалените белезници на Н. Н. А, демонстрират и доказват предубеденото и небезпристрастно отношение на съда към ищцовата страна и предявените от нея искове.

В гореизложеният смисъл счита, че е налице незаконен състав на първоинстанционния съд, който е разгледал и решил делото в противоречие на закона поради което е постановен един невалиден съдебен акт изразен в поставеното Решение 1389/21.12.2022г. по гр.дело №4019/2021 г. по описа на Районен съд Пазарджик, което било нищожно, неправилно, необосновано, постановено при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила:

На трето място се твърди, че волята на съда не може да бъде изведена, поради противоречие в мотивите и абсолютна неразбираемост . В мотивите на съдебното решение първоинстанционният съд бил приел от фактическа страна, че от показаният на свидетелката Н., че ищецът Н. Н. А, е лекуван многократно в медицинския дентален център в затвора в гр.Пазарджик, чрез използване на наличните дентално медицински материали, а именно чрез поставяне на амалгама и химиополимерна полмба и че в процесният период

от 10.06.2017г. до 11.09.2020 г. медицинският център в мястото за лишаване от свобода не е разполагал с фотополимерна лампа и фотополимерни пломби и поради това пациентите, включително и ищецът Н. А, не били лекувани с такава фотополимерна пломба. От друга страна приема, че с въпреки предприетото лечение с амалгама и фотополимерна пломба на един от зъбите му е „бил лекуван три-четири пъти“ според депозираните показания на свидетелката Е. Н.. Сами по себе си лечението само с ограничен брой материали и средства, каквито в случая представляват амалгамата и химиоплимерната пломба, без денталният лекар да има възможност да използва пълният набор от лечебни възможности, в случая да използва фотополимерна лампа и фотополимерна пломба при лечението на зъбите на ищеца Н. А, изключвал извода на съда, че на ищцовата страна е предоставено най- доброто възможно лечение, тъй като лекарят бил ограничен до използването на най-доброто лечение и материал за пациента, а до наличните материали за лечение, още повече видно от показанията на разпитаните свидетели и конкретно на свидетелката Н. фотополимерната пломба била изключена, тъй като е била налична, нито е бил наличен уред за провеждане на лечение с такава пломба.

На четвърто място се твърди, че неправилно първоинстанционният съд бил приел и приложил като критерии за дискриминация и териториално бил ограничил приложението на дискриминацията само спрямо територията на затвора Пазарджик като място за изтърпяване на наказание „лишаване от свобода“ и „доживотен затвор“ и бил ограничил и субектите спрямо които се прилага като е приел, че това са изтърпяващите наказания на територията на Затвора в гр.Пазарджик. Сравнението за наличие на пряка и непряка дискриминация по смисъла на Закон за защита от дискриминация и на Решение № 14 от 10 ноември 1992 г. по к.д. № 14/92 г. за тълкуване на чл. 6 , ал. 2 от Конституцията (Обн., ДВ, бр. 93 от 17 ноември 1992 г.), които действат и се прилагат на цялата територия на Република България и не били ограничени спрямо населено място, място лишаване от свобода и конкретен затвор в който осъдени изтърпяват наказания. В този смисъл счита, че първоинстанционният съд неправилно е приложил както материалният закон съдържащ е в разпоредбите на Закона за защита от дискриминация, така и цитираното тълкувателно решение на Конституционния съд на Република България, като е сравнявал и преценявал за наличието на дискриминация

само спрямо други осъдени лица изтърпяващи наказанията си в затвора в гр.Пазарджик и бил отказал да направи преценка за наличие на пряка и непряка дискриминация спрямо осъдени лица изтърпяващи наказанията си в други места за изтърпяване на наказания и конкретно на територията на затвора в гр. София, за който от показанията на свидетелите по делото и конкретно на свидетелката Николова се установило, че осъдените там са били лекувани с фотополмерна лапма и фотополимерни пломби от 2008 година.

В този смисъл както от събраните по делото гласни доказателства - разпитаните по делото свидетели, така и от събраните по делото писмени доказателства се установило, че докато осъдените изтърпяващи наказания в Затвора в гр.София за били лекувани чрез използване на фотополимерни пломби, то Н. Н. А, бил лишен от това лечение в медицинския дентален център в Затвора Пазарджик и в този смисъл е бил подложен на по-неблагоприятно третиране при дентално лечение в сравнение с тях и в този смисъл бил подложен на непряка и пряка дискриминация при получаването на такова лечение в затвора в Пазарджик. Поради гореизложеното, счита че първоинстанционният съд необосновано и неправилно не е оценил в пълнота, поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, включително писмените и е постановил едно неправилно и порочно решение.

Неправилно и необосновано Районен съд Пазарджик бил приел, че не се установява от събраните по делото доказателства и са налице предпоставките за уважаване на предявените с исковата молба кумулативно съединени иски с правно основание чл.71, ал.1, т.1 и т.2 от Закона за защита от дискриминация, във връзка с чл.4, ал.2 от Закона за защита от дискриминация и чл.37, ал.1 от Закона за защита от дискриминация, като не установява и доказва неблагоприятно положение в сравнение с други лишени от свобода, както и че не се е доказало действие или бездействие на длъжностно лице, представляващо неравностойно третиране на ищеца спрямо другите основано на признака „лично положение“.

Направено е искане на основание чл.629. ал. 1 от ГПК, за преядициално запитване с формулирани във въззивната жалба два въпроса включващи това, представлява ли непредоставянето на безплатно стоматологично лечение с фотополимерни пломби нарушение на чл. 4 от ХОПЕС и представлява ли това „подлагане на изтезания, на нечовешко или унижително отношение или

наказание“ по смисъла на посочената разпоредба от ХОПЕС на лишените от свобода във връзка с чл.3 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи? В противоречие ли е чл.28 от НАРЕДБА № 2 от 22.03.2010 г. за условията и реда за медицинското обслужване в местата за лишаване от свобода и представлява ли нарушение на чл. 41 от ХОПЕС на „правото на добра администрация“ разглеждане на въпроси засягащи лишените от свобода граждани и конкретно на лишеният от свобода гражданин на Европейския съюз Н. Н. А.?

Решението се обжалва и в частта за разноските които се присъждат в полза на ответната страна в размер на 80 лв, като неправилно присъдени, като се излагат доводи в тази насока, които възражение се преповтарят с тези в подадената частна жалба. Твърди, че страната не дължи присъденото юрк.възнаграждение съгласно разпоредбата на чл.75, ал. 2 от Закона за защита от дискриминация.

Искането е да се прогласи за нищожно постановеното по делото решение от първоинстанционния съд и се отмени същото като неправилно, необосновано и постановено при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Да се върне делото на първа инстанция. По същество да се отмени оспореното решение и се уважат предявените иски с присъждане разноси по делото за въззивна инстанция. Няма доказателствени искания пред въззивния съд.

В днешното съдебно заседание адв. К. прави искане за преюдициално запиване, като въпросите са допълнени с трети въпрос който е в следния смисъл: Представлява ли създадената практика в Затвора в гр.Пазарджик липсата на лечение с целия известен спектър от методи и лечебни средства нарушение по чл.21 от Хартата на основните права на Европейския съюз и представлява ли пряка или непряка дискриминация по смисъла на същата разпоредба и чл.14 от ЕКЗПЧОС ?

В законния срок е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от юрисконсулт Р. Т. Р. - процесуален представител на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" към Министерството на правосъдието. Счита, че така предявената претенция от л/с Н. Н. А. срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ е недопустима. Твърди, че съгласно чл.87, ал.3

от ГПК ответникът също има право да иска заплащане на направените от него разноси, съразмерно с отхвърлената част от иска, като в ал. 8 ясно било посочено, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Излагат се подробни съображения във връзка с възраженията във въззивната жалба. Не се сочат доказателства пред въззивния съд.

Постъпила е частна жалба от адв.Н. К., като назначен особен представител на Н. Н. А, срещу Определение 389/16.02.2023 година по гр.дело №4019/2021 г. на Районен съд Пазарджик

като неправилно, необосновано и постановено при допуснати съществени процесуални нарушения с което се оставя без уважение искането за неприсъждане на разноси за процесуално представителство на ответната страна и моли да се измени или съответно отмени. Излагат се съображения.

Постъпил е отговор на частната жалба от юрк. Р. Т. Р. - процесуален представител на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" към Министерството на правосъдието. Счита, че Определение № 389/ 16.02.2023г. е правилно, обосновано, законосъобразно и като такова следва да бъде оставено в законна сила.

Адв.К.: – Поддържам въззивната жалба, частната жалба, както и искането за преюдициално запитване. Нямам възражение по доклада. Нямам други доказателствени искания.

Юрк.Р.: – Оспорвам въззивната жалба. Поддържам отговора на въззивната жалба и на частната жалба. Нямам възражения по доклада. Искането за преюдициално запитване е неоснователно. Нямам други доказателствени искания.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователно искането на въззивната страна за отправяне на преюдициално запитване.

Основанието за преюдициално запитване е посочено в нормата на чл.628 от ГПК, а то е - когато тълкуване на разпоредба от правото на ЕС е от значение за правилното решаване на повдигнатия правен спор.

Преюдициалното запитване следва да има за предмет тълкуването на конкретна общностноправна норма в контекста на определена националноправна норма, за да се установи въз основа на това тълкуване противоречие на националното право с норми на европейското право. В процесния случай нито един от формулираните въпроси във въззивната жалба не касае установяване на такова противоречие.

Искането за отправяне на преюдициално запитване следва да се откаже на основание чл. 629 ал. 2, тъй като решението на въззивната инстанция ще подлежи на касационно обжалване, поради което въззивният съд може да откаже да отправи преюдициално запитване.

При тези данни делото следва да се насрочи за разглеждане в открито съдебно заседание с призоваване на страните.

Предвид на гореизложеното и на основание чл. 267 от ГПК Пазарджишкия окръжен съд

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на жалбоподателя за отправяне на преюдициално запитване по въпросите, формулирани във въззивната жалба.

Съдът счете делото за изяснено, затова

О П Р Е Д Е Л И :

ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ

Адв.К.: - Ув. Окр. Съдии, моля като разглеждане делото на първо място да прецените дали е основание за прогласяване на нищожност, на решението на първа инстанция. Ако не сметете, че е налице това основание, моля да уважите подадените въззивна и частна жалба, по подробно изложените в тях съображения, както и в днешно съдебно заседание конкретизирам, че в частта в която РС не се е произнесъл и не е дал отговор защо е приел, че не е налице дискриминация и е налице добро лечение, в същото време единия от зъбите на Г-н Н. А. е лекуван три пъти и това не е дало необходимия лечебен ефект. Въз основа на това считаме, че в тази част липсват мотиви на решението на РС. Също така моля да уважите жалбите и по изложените съображения в писмената защита подадена днес по електронен път.

юрк.Р.: - Ув. Окр. Съдии, считаме ,че така предявената претенция на лишения от свобода Н. А. е неосновател на и остана недоказана. На лишения

от свобода му е указана необходимата и компетентна зъболекарска помощ с всички налични средства. Качеството на пломбите е било не необходимото ниво. По никакъв начин срещу лишения от свобода не е осъществена пряка или непряка дискриминация. Решението на РС е много добре обосновано, законосъобразно, без съществени процесуални нарушения и като такова моля да бъде оставено в законна сила. Моля за присъждане на юрк.възнаграждение. Представям и моля да приемете писмени бележки по делото.

Жалб.А.: – Поддържам казаното от адв. К. в настоящето производство. Считам, че тълкуването на дискриминацията в РБългария се тълкува съгласно всички нормативните актове. В настоящия случай е приложима единствено в затвора Пазарджик, абсолютно на всички места за лишени от свобода на територията на РБългария съгласно конституцията за правилното тълкуване на чл.6 ал2 от Конституцията е решение №14 /1992 год. на Конституционния съд на РБългария. Има и изключителна съдебна практика на ВКС въз основа на това тълкуване. Цитирам Решение №3 от 22.07.2013 г. по гр.д.№534/2012 год. на ВКС IV ГО. Тук не се тълкува само в един и същ затвор, като се приложи и решението на Конституционния съд, обхваща цялата територия на Р България. Като цяло всички граждани в РБългария са равни пред нормативните актове, в този смисъл и пред поднормативните актове също са равни. Считам, че ГД е нарушила правото в затвора Пазарджик в сравнение със затвора в София и в този смисъл съдът да постанови решение, ако на първо място ако евентуално приеме, както адв.К. обясни за нищожността, нарушен е чл.9 от ГПК, чл.121 ал.1 от Конституцията на Р България, в този смисъл е Решение №14/1992 год. на Конституцията на Р България. Никъде не се предвижда специален закон да предвижда правилата за уреждане въпроса за участниците и като цяло в цялата съдебна зала, решаващия състав на съда няма задължение от законодателя на Р България с нормативен акт дори да е лишен от свобода , като участник в едно производство да го държи с помощни средства, да го изтезава, да му уронва престижа, като магаре вързан в производството пред първата инстанция . Не беше осигурено равенството между страните. В този смисъл искам, да се уважи изцяло, ако съдът приеме ,че не е нищожно решението на РС , то тогава моля да уважите, че нарушението е допуснато, след като се тълкува равнопоставеността на лишените от свобода, не са ми осигурили качествено медицинско обслужване в стоматологичен кабинет в сравнение със стоматологичен кабинет в затвора

в София. В този смисъл считам ,че категорично има нарушение и моля съдът да отмени решението и постанови друго решение.

Поддържам частната жалба за присъждане на юрк.възнаграждение, защото няма никъде списък за разноси. Така или иначе аз съм освободен от ДТ, вкл. юрк.възнаграждение, ако съдът присъжда на юрисконсулта, но той не получава това възнаграждение. Той е на щатна заплата на Държавата и въз основа на това моля съда да отмени решението в частта за разноските.

Юрк. Р.: – Оспорвам частната жалба, като неоснователна. Съгласно разпоредбата на чл.87, ал.3 от ГПК се дължи юрк.възнаграждение.

Съдът счете делото за изяснено от фактическа страна, затова

О П Р Е Д Е Л И:

ОБЯВЯВА устните състезания за приключили.

ОБЯВИ, че ще се произнесе със съдебен акт в законния едномесечен срок до 20.05.2023 год..

Протоколът се изготви в съдебно заседание, което приключи в 11,10 часа.

Председател: _____

Секретар: _____